

[Sigsgaard.]

markedsdebatten forrige gang for en halv snes år siden, for da var synet på USA et lidt andet. Da var man ikke så betænkelig ved at sige, at det var det, der var målet, at vi ønskede at oprette en forbundsstat ligesom vores store forbillede i Nordamerika. Men nu er det; som om det store forbillede i Nordamerika ikke er forbillede for slet så mange mere; tilbøjeligheden til at efterligne Nordamerika er noget mindre, og derfor skjuler man det lidt. Men det skal da ikke forhindre mig og forhåbentlig mange andre i at understrege, at det naturlige endemål for den udvikling, fællesmarkedet er inde i i dag, er en forbundsstat.

Det kan tage mange år, og så er der jo nogle her i salen, der siger, at det er løsagtig snak og uansvarligt, og jeg ved ikke hvad, når man taler om, hvad der måske kan ske eller sandsynligvis vil ske om 10 eller 20 eller 50 år. Det, man må hæfte sig ved, siger de mennesker, er, hvad der står i Romtraktaten, hvad direktiverne og beslutningerne går ud på. Jeg synes, at den sidste holdning, at man alene holder sig til det skrevne bogstav og ikke tager hensyn til virkeligheden, ikke tager hensyn til dynamikken i udviklingen, er uansvarlig og uforsvarligt kortsynet. Vi har en pligt til at prøve på at analysere: hvad fører kræfternes spil til? Hvad vil målet blive? Hvad vil den sandsynlige udviklingsretning for fællesmarkedet blive? Målet for fællesmarkedet er for mig at se en stærk vesteuropæisk kapitalistisk supermagt i nært samarbejde med USA. Om det så vil blive nået, er en anden sag, for samtidig er der heldigvis en anden tydelig udviklingslinje, nemlig at imperialismen og kapitalismen er på vej nedad i verdensmålestok. Den er blevet tilføjet nederlag mange steder rundt omkring i verden, den står over for endnu et nederlag i Indokina, og jeg håber, at den inden for længe også vil stå over for et nederlag i Latinamerika, men der kan desværre godt komme til at gå særdeles blodige begivenheder forud.

Men indtil videre er det altså pengene, der regerer, og det er den brede befolkning, der betaler for det. Det viser rentepolitikken for eksempel, hvor man for at holde på de udenlandske investeringer her i Danmark er nødt til at arbejde med en høj rente. Fordi

man ikke vil tage andre midler i brug, arbejder man med den høje rente for at holde disse penge her i landet, og så ser man stort på, eller i hvert fald forholdsvis stort på, at den høje rente er hovedårsag til de meget, meget høje huslejer, og at almindelige mennesker, der står med et boligproblem, kommer til at betale for den politik, der føres af hensyn til kapitalen.

Vi er imod den politik fra VS' side; vi er imod regeringens politik, men samtidig vil jeg gerne gentage, at vi ikke er et skatteenægterparti. Det er ikke gjort med, at jeg står her og på VS' vegne tager afstand fra den politik, regeringen har ført. Vi har fremlagt vores syn på den skattepolitik, der skulle føres, i et gennemarbejdet forslag, langt mere gennemarbejdet, end vi har set det fra regeringens side, men man har, som jeg allerede har været inde på, nægtet at behandle det i folketinget. Forslaget indeholder den politik, vi ønsker ført på det skattemæssige område. Det viser den måde, vi ønsker pengene skaffet til veje på; det er ikke regeringens eller socialdemokratiets måde, for den gavner kun pengemændene og skader den arbejdende befolkning.

Til sidst vil jeg sige, at nu kommer SF så her i dag og foreslår en lavere udskrivningsprocent, nemlig 86. Det betyder størst besparelse for de største indtægter. Det er et forslag, der arbejder videre på det grundlag, der er lagt i selve skatteskalaen, det, som man kalder den grünbaumske skatteskala, og derfor gavner det de store indtægter mest. Vores forslag ville have været langt bedre, for det ville have givet store lettelser for de mindre indtægter og skærper for de største indtægter. Det er bemærkelsesværdigt, at SF ikke med ét eneste ord har støttet de forslag. Det er muligt, at SF, hvis man havde udtalt sig til fordel for det, kunne have bevirket, at vi kunne have fået vores forslag til behandling, men der var ingen partier, der støttede det.

I stedet for står vi så her med et ændringsforslag fra SF, der ikke på noget punkt bryder med den grundliggende skævhed i vores skattesystem, der ikke foreslår selskabsskatten sat op, der ikke foreslår forhøjelser på formueskatten, men bare kører videre og laver lidt, jeg ved ikke, om man skal sige overbuds- eller underbudspolitik.

Når det er sagt, vil jeg godt sige, at vi